— Αὐτὸ εἶνε γιὰ σᾶς!

Οἱ δυὸ ἄνδρες ὕψωσαν τὰ κύπελλα τους πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δόγη ποὺ καθότων στὸν θρόνο του, λέγοντας:

-- Εἰς ὑγείαν τοῦ Δόγη καὶ τῆς Ἀδριατικῆς Θαλάσσης!

— Καὶ εἰς ὑγείαν τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς μου! πρόσθεσε τὸ «Κοράκι» ἀδειάζοντας τὸ κύπελλό του. Εὐχήσου μου εὐτυχία, Λορέντζο !

— Τὰ σχέδια τῆς ὑψηλότητός σας ἦσαν καλὰ καταστρωμένα. Μὰ σ' ἕνα σημεῖο πέσατε ἔξω!

Ὁ κόμης Λούκα ἔγινε ἄνω - κάτω σὰν ἄκουσε τὸν Λορέντζο νὰ λέη τὴ φράσι αὐτή. Ἔκανε νὰ βγάλη τὸ σπαθί του, μὰ ὁ νέος τὸν σταμάτησε:

— Μὴν κάνετε ἀνοησίες, τοῦ εἶπε. Ἀκόμα καὶ τὸ «Κοράκι» δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώση δημοσίᾳ μέσα στὸ παλάτι τοῦ Δόγη.

Ὁ σταθερὸς τόνος μὲ τὸν ὁποῖο μιλοῦσε ὁ Λορέντζο, ἔκανε τὸν Λούκα νὰ τὰ χάση καὶ νὰ ἀφήση τὸν ἀντίπαλό του νὰ ἐξακολουθήση.

— Εἴχατε καταστρώσει καλὰ τὸ σχέδιό σας, κόμη Λούκα. Ἔπρεπε νὰ κάνω κόρτε μιᾶς ἄλλης γυναίκας γιὰ νὰ θυμώση ἡ δούκισσα καὶ νὰ σᾶς δεχθῆ γιὰ ἄντρα της, ἔ;

Καὶ γυρνῶντας πρὸς τὴν Λουκρητία, πρόσθεσε:

— Ὅταν θὰ μ' ἀκούσης, θὰ μὲ συγχωρήσης καὶ θὰ μὲ καταλάβης, ἀγαπημένη μου! Ὅ,τι ἔκανα, τὸ ἔκανα γιὰ τὴν εὐτυχία μας!

— Μόνο ποὺ κάνατε τὴ βλακεία, ἐξακολούθησεν ἀποτεινόστὸ «Κοράκι», νὰ μ' ἀφήσετε νὰ διαλέξω ἐγὼ σὲ ποιὰ γυναῖκα θὰ ἔκανα κόρτε. Λησμονήσατε ὅτι ἡ Ντόνα Κατερίνα εἶνε ἡ ἐρωμένη τοῦ Δόγη.

Ὁ Λούκα σιωποῦσε...

— Ἡ Ἀδριατικὴ εἶνε ψυχρὴ νύφη, εἶπεν ὁ Λορέντζο, ἐνῶ ὁ Δόγης εἶνε φλογερός. Εἶνε καὶ ζηλιάρης. Ἴσως νὰ ἐλπίζατε, ὑψηλότατε, ὅταν δεχθήκατε νὰ κάνω κόρτε τῆς Ντόνας Κατερίνας, ὅτι ἡ ζήλεια τοῦ Δόγη θὰ ἀποτελοῦσε ἕνα καλὸ μέσο γιὰ νὰ μὲ ξεφορτωθῆτε χωρὶς ν' ἀναλάβετε ἐσεῖς τὴν εὐθύνη τοῦ θανάτου μου.

Ἕνας μορφασμὸς τοῦ κόμητος φανέρωσε πὼς ὁ Λορέντζο δὲν εἶχε πέσει ἔξω.

— Ὅταν ὅμως, ἐξακολούθησεν ὁ νέος, ὁ Δόγης ρώτησε τὴν Ντόνα Κατερίνα γιατὶ εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ γιὰ ποιὸν εἶχε πάει, ξέρετε, τίνος ὄνομα ἔδωσε ἡ ἔξυπνη αὐτὴ γυναῖκα; Τὸ δικό σας, ὑψηλότατε!

— Δυστυχῶς, γιὰ σᾶς, ὑψηλότατε, ἐξακολούθησε ὁ νέος, λείψατε καὶ σεῖς ἀρκετὴ ὥρα ἀπὸ τὴ γιορτή. Κ' ἔτσι, ἀντὶ νὰ ἐκδικηθῆ ἐμένα στὴ ζήλεια του ὁ Δόγης ἐκδικήθηκε ἐσᾶς!

— Ὁ Δόγης δὲν θὰ τολμήση ποτέ! οὔρλιασε ὁ κόμης.

— Τόλμησεν ἤδη! Σήμερα τὸ ἀπόγευμα μοῦ εἴπατε πὼς ὁ θάνατος μὲ περίμενε στὴν αὐλή σας. Τώρα σᾶς λέω ἐγὼ πὼς ὁ θάνατος περίμενε ἐσᾶς στὸ βάθος τοῦ κυπέλλου ποὺ σᾶς ἔστειλε ὁ Δόγης γιὰ νὰ πιῆτε στὴν ὑγείαν του. Καὶ τώρα, δὲν μπορεῖτε πειὰ ν' ἀποφύγετε τὸν θάνατο.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἄτιμη ζωή του, τὸ «Κοράκι» κατάλαβε πὼς εἶχε νικηθῆ. Τὰ χέρια του ἄρχισαν νὰ τρέμουν, τὸ πρόσωπό του χλώμιασε. Τὸ δηλητήριο τοῦ Δόγη εἶχεν ἀρχίσει τὴν ἐνέργειά του.

Μὲ τρυφερότητα ὁ Λορέντζο τράβηξε τὴν Λουκρητία κατὰ μέρος:

Ὁ θάνατος, εἶπε, εἶνε ἀπαίσιο θέαμα γιὰ τὰ μάτια σου. Μὰ ποτὲ ὁ θάνατος δὲν ὑπῆρξε πιὸ δίκαιος. Ὁ θάνατός του σημαίνει γιὰ μᾶς ζωή, εὐτυχία καὶ ἀγάπη.

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἐνῶ ὁ κόμης Λούκα, ὁ πιὸ ἄγριος καὶ ὁ πιὸ αἱμοβόρος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄρχοντας τῆς Μεσαιωνικῆς Ἰταλίας καὶ ποὺ ὁ κόσμος τὸν εἶχε βγάλει «τὸ Κοράκι», σωριαζόταν νεκρὸς στὸ πάτωμα.

ΚΕΝΝΕΘ ΜΠΑΡΜΕΡ

ΞΕΝΑ ΕΘΙΜΑ

ΤΟ ΡΑΒΔΙ ΤΩΝ ΠΡΟΞΕΝΙΩΝ

Στὰ χωριὰ τῆς Ἀνδαλουσίας, ὅταν ἕνας νέος ἀγαπήση μιὰ κόρη καὶ θέλη νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του, ἀντὶ νὰ τῆς στέλνη προξενιά, τραβάει μόνος του στὸ σπίτι της. Μόλις φτάση ἐκεῖ, χτυπάει τὴν πόρτα μ' ἕνα μικρὸ ραβδὶ ποὺ βαστάει στὸ χέρι. Ἀμέσως ὅμως ἀφήνει τὸ ραβδὶ μπρὸς στὴν πόρτα καὶ ἀπομακρύνεται φωνάζοντας:

— Μέσα ἢ ἔξω τὸ μπαστοῦνι ;

Τότε ἂν ἡ κόρη δέχεται τὴν πρότασι τοῦ γάμου, παίρνει τὸ ραβδὶ μέσα στὸ σπίτι της. Ἂν ὅμως δὲν δέχεται, τὸ πετάει περιφρονητικὰ στὸν δρόμο, ὁπότε ὁ νέος φεύγει περίλυπος

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδη, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του, ἕνα ἐκλεκτὸν αἰσθηματικὸν ρωμάντζο μηνιαίως. Αἱ ἐκδόσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπήν.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικόν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμήση καὶ θὰ ὑποστηρίξη τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήση καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψὰς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιουτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἐξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Ἐκυκλοφόρησε τὸ νέον μας βιβλίον, τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πὼλ Φεβὰλ-πατρὸς «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,

"ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

"Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

"ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

"ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

"ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

Οἱ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Ὅσοι δὲν ἐπρολάβατε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ δραχ. 8 καὶ χωρὶς δελτία.

Ἀπὸ τὰς παλαιοτέρας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς δελτία καὶ μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἑξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΛ

Καὶ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας)

(καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

ποὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνῶσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.